

عنوان مقاله:

اثربخشی روان درمانی کوتاه مدت روابط موضوعی بر کاهش حساسی بین فردی، گوش بزنگی بین فردی و نیاز به تایید افراد دارای نشانگان شخصی اجتنابی: پژوهش تک آزمودنی

محل انتشار:

فصلنامه فرهنگ مشاوره و روان درمانی، دوره 8، شماره 31 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

الهام نجاریور محمدآبادی - کارشناس ارشد روان شناسی بالینی دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

بهرام علی قنبری هاشم آبادی - استاد گروه روانشناسی دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

مهرداد مظاهری - دانشیار گروه روانشناسی دانشگاه سیستان و بلوچستان، ایران

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر، تعیین اثربخشی روان درمانی کوتاه مدت روابط موضوعی بر کاهش حساسیت بین فردی، گوش بزنگی بین فردی و نیاز به تایید افراد دارای نشانگان شخصیت اجتنابی است. این پژوهش، از نوع تک آزمودنی A-B با طرح خط پایه چندگانه و پیگیری یک ماهه است. جامعه آماری، کلیه افراد 18 تا 30 ساله بودند که در بازه زمانی اسفند 1394 و فروردین 1395 پس از دیدن اطلاعیه ها، به کلینیک روان شناختی دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی دانشگاه فردوسی مشهد مراجعه کردند. روش نمونه گیری، هدفمند بود. در مجموع از 34 نفری که به کلینیک مراجعه کردند، سه نفر نشانگان شخصیت اجتنابی داشتند که با استفاده از پرسشنامه چندمحوری بالینی میلون و مصاحبه بالینی ساختاریافته برای اختلالات شخصیت، انتخاب شدند. شرکت کنندگان، در موقعیت های خط پایه، جلسات پنجم، دهم، شانزدهم و یک ماه بعد از مداخله به پرسشنامه حساسیت بین فردی (IPSM) پاسخ دادند. روان درمانی کوتاه مدت روابط موضوعی نیز طی 16 جلسه اجرا گردید. تحلیل داده ها به روش تحلیل دیداری نمودار، اندازه اثر، درصد داده های همپوش و غیرهمپوش انجام شد. نتایج بیانگر این بود که روان درمانی کوتاه مدت روابط موضوعی، به طور معناداری حساسیت بین فردی، گوش بزنگی بین فردی و نیاز به تایید را در شرکت کنندگان، در پایان درمان و پیگیری کاهش داد. بر این اساس می توان گفت که روان درمانی کوتاه مدت روابط موضوعی در کاهش علایم افراد دارای نشانگان شخصیت اجتنابی موثر است.

کلمات کلیدی:

روان درمانی کوتاه مدت روابط موضوعی، حساسیت بین فردی، گوش بزنگی بین فردی، نیاز به تایید، نشانگان شخصیت اجتنابی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/707268>

